

за да я разцелуват като родители и да ѝ се нарадват. След това щели веднага да я изпратят обратно в Шиея.

Двамата се спогледаха. Ирина Ватаци поклати глава, въздъхна и сбърчи чело. Нещо я жегна.

— Вече три години как не им е идвало подобно желание на ума, а сега изведнъж... Тъкмо след като почина Бриен...

— А не можем да не я пратим... — каза замислено Ватаци, като сбърчи високото си бяло чело. — Защото с това ще издадем недоверието си...

— Асен е решил да я даде пак на Бодуен... — пошъпна като на себе си Ирина. Черните ѝ очи гневно засвяткаха под гъстите склучени вежди.

— О, горко му ако успее да я раздели от Теодор... — гласът и заглъхна задавен от сълзи.

Тя бързо се отправи към прозореца, погледна навън и посочи с ръка:

— Виж... Колко са млади и колко се обичат. Сякаш са родени един за други... Затова ли и аз я имах като своя дъщеря толкова време... Затова ли я изучих и възпитах... — Тя дигна нагоре ръка и каза: — Има бог, който всичко види и наказва ония, които пристъпят клетвата си и разкъсват съюзните склучени ~~преди~~ ^{през негово лице.} ~~лицето божие.~~

В този миг Теодор Ватаци обви десница около раменете на младата невеста:

— Ще ми пишеш ли ако се радделим за малко? — питаше с гореща нежност младият момък.

Елена наведе срамежливо чело.

— Защо ми задаваш такъв въпрос?

— Тази пролет ще замина с татко за Цурил...

Девоичката го погледна изплашено:

— Нали няма да ходиш на бой?

Мургавото лице на Теодор Ватаци почервения. Той сви гъстите си склучени вежди, за да прикрие радостта и смущението си.

— Какво ако отида на бой?